

N:o 3.

Lagutskottets utlåtande, i anledning af väckt motion om tillägg till dels kongl. förordningen angående mantals- och skattskrifningarnas förrättande den 20 juli 1861, § 3, dels ock kongl. förordningen angående fattigvården i riket den 9 juni 1871, § 22.

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottet hänvisad motion, n:o 196, har herr *N. Rosengren* hemställt: att Riksdagen måtte för sin del besluta, *dels* att 3 § 1 punkten i förordningen angående mantals- och skattskrifningarnas förrättande den 20 juli 1861 erhåller följande lydelse:

»En hvar skall — — — bo och hemvist, och gäller för en hvar mantalsskrifningstiden der hvarje gång ett år från och med den 1 januari närmast efter den dag mantalsskrifningen förrättades *). Härvid iakttages — — — förete upplysning»,

dels ock att till 22 § i förordningen angående fattigvården i riket den 9 juni 1871 göres följande tillägg:

»I fråga om — — — hemortsrätt i det fattigvårdssamhälle, hvarest han enligt § 1 och § 3 punkt. 1 i Kongl. Maj:ts nädiga förordning angående mantals- och skattskrifningarnas förrättande den 20 juli 1861 *) senast författningsenligt — — — mantalsskrifven» eller ock att Riksdagen ville i skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t måtte föranstalta om vidtagandet af de utaf motionären förordade ändringarna.

Till stöd för sin framställning anför motionären, hurusom skiljaktiga meningar göra sig gällande vid tillämpningen af fattig-

*) Kursiveradt af utskottet.

vårdsförordningens bestämmelser om villkoren för förvärfvandet af hemortsrätt, särskildt tidpunkten därför. Med åberopande af ordalydelsen af fattigvårdsförordningens bestämmelser i ämnet ansågo nemligen några berörda tid börja löpa från den dag, mantalsskrifning skett eller författningsenligt bort ske, medan åter andra i anslutning närmast till mantals- och skattskrifningsförordningens stadganden förlade tidpunkten för förvärfvandet af hemortsrätt till början af kalenderåret näst efter det, då mantalsskrifning skett eller bort ske. Då nu in- och utflyttningarna mellan landets fattigvårds-samhällen vore synnerligen talrika, föranledde den anmärkta skiljaktigheten lätt nog till en mängd tvister mellan vederbörande fattigvårdssamhällen, och jemväl hos de myndigheter, som hade att afgöra dylika tvister, trodde sig motionären finna en viss osäkerhet i tillämpningen af gällande föreskrifter i ämnet.

Det har ingalunda undgått utskottet, att ett visst samband förefinnes emellan de båda förslag motionen innefattar, men detta samband har syntts utskottet icke vara af sådan beskaffenhet att på grund deraf ett sammanförande i en och samma motion af två särskilda ändringsförslag, deraf det ena, nemligen förslaget om ändring i visst afseende af mantals- och skattskrifningsförordningens bestämmelser, torde böra af annat ständigt utskott än lagutskottet behandlas, kan anses berättigadt.

Utskottet har följaktligen ansett sig emot föreskriften i § 55 riksdagsordningen icke kunna i anledning af förevarande motion göra annan hemställan, än

att motionen må af Riksdagen lemnas utan vidare afseende.

Stockholm den 3 februari 1893.

På lagutskottets vägnar:

A. LILIENBERG.
